

KÖŞE

13 EYLÜL 2020 • SAYI 9

İSTANBUL

HOŞ GELDİNİZ

Bizim için sadece bir dergiden öte, kendi düşüncelerimizin tüm sadeliği ile yaşam bulduğu köşemize hoş geldiniz. Hepimizin aklının bir köşesindeki düşüncelerin farklı gözlerle ele alındığı Köşe, hem kendi içinde, hem de bir bütün olarak özel. Farklı, bazen birbirine zıt bakış açılarıyla oluşan bu dergi, her ne kadar hiçbirimiz birbirimize benzemesek de, bizi bir bütün haline getirdi. Aklımızın kuytu köşelerinde duran düşüncelere ışık tuttuğumuz ve tutmaya devam edeceğimiz Köşe, dileriz ki size sunduğumuz farklı bakış açıları ile, bizde kendinize ait bir şeyler bulmanızı sağlar. Umarız ki köşeden köşeye atlarken, sizin de aklınızdaki fikirler uyanır ve bizim köşemizde yeniden hayat bulur. Peki neden “Köşe”? Şüphesiz medya, günümüzün en güçlü araçlarından biri. Silahların yerini “tweet”lerin aldığı, sinemanın yerini Netflix’in aldığı, modanın podyumlardan Instagram’a taşındığı, 21. yüzyıl dünyasında, bir tuşla aradığımıza ulaşabiliyoruz. Peki bu bilgi kalabalığında biz nereye düşüyoruz? Büyüyen ve gelişen, raflardan ekranlara taşınan dergiler ve gazeteler tüm bu gelişmelere rağmen hala bize okumak istediğimiz bilgiyi sunmuyor. En korkunç filmin haberler olduğu bu dünyada “Peki gençler ne düşünüyor?” diyen herkes için bizim köşemizi yaratmak, sansürsüz bir şekilde istediğimizi yazmak, okumak, çizmek ve yapmak için yarattığımız “Köşe”nin adı da kendi kadar özel bizim için. Artık gençlere ve ruhu genç kalanlara da okumak düşer.

İÇİNDEKİLER

- Ne İzlemeli? The Night

Manager

- Covid-19 Sırasında

Londra'ya Gezi

- Evimde Hissetmek

- Burun Ameliyatı Tecrübem

- Uzaktan Eğitimin Gelişimi

- Türk Edebiyatından Bir Kesit:

Dokuzuncu Hariciye Koğuşu

NE İZLEMELİ?

THE NIGHT MANAGER

CANSU ÖZDEMİR

Evde oturduğumuz bu süreçte hepimiz yeni dizilere başlamışızdır. Bununla birlikte, eğer benim gibi altı sezonluk bir diziye başlamak gözünüzü korkutuyorsa, The Night Manger tam size göre. The Night Manager altı bölümlük bir mini-dizi. Yalnız mini-dizi kavramı beklentilerinizi düşürmesin çünkü gerek oyunculuğu gerek hikayesiyle sizi çabucak içine çekecek ve büyüleyecek bir dizi.

Bafta, Emmy ve Golden Globe kazanmış bu mini dizi başarısını büyük ölçüde oyuncularına borçlu. Başrollerini 1'i bu diziden olan, 3 Golden Globe kazanmış, 8 tane de Emmy ödülüne aday gösterilmiş, Gregory House rolündeki muhteşem performansı ile tüm dünyayı Amerikan olduğuna inandırmış Hugh Laurie ve Marvel'ın Loki'si olarak tanıdığımız bu dizideki rolüyle Golden Globe kazanmaya hak kazanmış Tom Hiddleston paylaşıyor. Tabi bu iki büyük ismin yanında da güçlü yardımcı oyuncular bulunuyor. Yakın zamanlarda The Crown dizisinin son iki sezonunda Princess Diana'yı canlandıracağı haberiyle gündeme gelen, şu anda sinemalarda olan Tenet, The Great Gatsby ve The Man From U.N.C.L.E filmlerindeki rolleriyle bilinen Elizabeth Debicki de kadronun önemli bir parçası ve şöhret yolundaki ilk adımını bu diziyle atmış denebilir. Son olarak yine The Crown dizisinin 3 ve 4. sezonlarına Queen Elizabeth'i canlandırmış olan, Oscar ödülünün yanında bir tanesi bu dizideki performansı ile 3 Golden Globe kazanmış olan Olivia Colman da dizinin kadrosunda yer alıyor.

Dizi, lüks bir otelde çalışmaya başlayan Jonathan Pine isimli eski bir İngiliz askeri etrafında geçiyor. Jonathan, otelde kalan müşterilerinden biri bir gün ona Richard Onslow Rope isimli bir silah tüccarı hakkında bilgi verince elindekileri İngiliz istihbaratıyla paylaşır. Bu olaydan sonra da aynı gece olaylar hızlı bir şekilde alevlenince Jonathan kendini gizli bir operasyonun ortasında bulur. Bu tehlikeli görev sırasında alevlenen bir aşk da olaylara sadece daha fazla karmaşıklık katar. Kritik kararlar ve imkânsız seçimler içinde yolunu bulmaya çalışan Jonathan Pine, Richard Onslow Rope'u durdurmaya çalışır.

Muhteşem oyuncu kadrosu ve bir o kadar da nefes kesen hikayesiyle The Night Manager izleme listenizde mutlaka bulunmalı.

COVID-19 SIRASINDA LONDRA'YA BİR GEZİ ZEYNEP ŞENER

Geride bıraktığımız son altı ayda hepimiz yurt dışına seyahat etmenin hasretini çektik. Ancak sınırların yeniden açılmasıyla 31 Ağustos tarihinde abimi üniversiteye bırakmak için Londra'ya gitme şansını yakaladım. Her ne kadar ilk başta tereddüt etmiş olsam da sonunda kayda değer bir deneyim oldu ve gezip gördüklerimi sizlerle paylaşmak istedim.

Merak edenler için, uçağa binmek herkesin gözünde büyüttüğü kadar meşakkatli olmadı. Elbette saatlerce maskeyle olmanın ve sürekli ellerinizi dezenfekte etmenin güzel bir yanı yok ama alınan önlemler sayesinde kendimi beklediğimden çok daha rahat hissettim. Londra'ya vardığımızda doğal olarak ilk dikkatimi çeken orada pandemi sürecinin nasıl ilerlediği oldu ve kaldığım süre boyunca bunu gözlemleme fırsatı buldum. Öncelikle Türkiye'nin aksine açık havada maske takma zorunluluğu yok ve başlangıçta absürt gelse de aslında sokaklar bomboş. Bir caddede yürürken sizin dışınızda yalnızca bir veya iki kişi bulunmakta. Öte yandan insanların maske takmaması onların önlem almadığı anlamına gelmiyor. Ne zaman size doğru yürüyen biri görseniz ya siz ya da karşınızdaki karşı kaldırıma geçerek sosyal mesafeyi her daim koruyor ve az da olsa kalabalık alanlarda maske takılıyor. Aynı zamanda devlet sosyal mesafeyi korumak adına restoranların olduğu ve kalabalık olan yerleri trafiğe kapatmış durumda. Bunun çok etkili olduğunu ve kesinlikle Türkiye'de de yapılması gerektiğini düşünüyorum.

İngiltere'de koronayla ilgili en büyük gelişme ise okulların yüz yüze eğitim için açılması. Öğrenciler maske takma zorunluluğu olmadan okula gitmeye geçen hafta başladı ancak çocukları okula giden veliler ofislerine gitmiyor. Okulların açılmasında birçok faktör rol oynasa da eğitimin önceliklendirilmesi lazım. Online eğitimin ne kadar verimli ve sağlıklı olduğu tartışılır. Ülkemizde vaka sayılarının arttığının farkındayım ancak okulların en kısa sürede açılması ve eğitimin aksaksız devam etmesi gerekmektedir.

Ayrıca devlet ekonomik olarak restoranları desteklemek için "eat out to help out" kampanyasını ağustos ayı için uyguladı. Gittiğiniz her yerde yemekler %50 indirimliydi ve birçok yer bu uygulamayı eylül ayında da ettiriyor. Son olarak da Tate Modern Müzesi'ndeki serginin normalden çok daha büyük bir kısmı koronadan dolayı ücretsiz bir şekilde ziyarete açık. İngiltere'de korona süreci gözlemlediğim kadarıyla Türkiye'den çok daha farklı ilerliyor.

Peki korona gündeminden ayrı olarak hayat nasıl? Şehrin en olumlu yanlarından biri adım başı yeşil alanların olması, hem şehrin göbeğinde hem dışında. Hele hele son zamanlarda parklar en sık tercih edilen yerler arasında. Kimi koşmak, bisiklete binmek için, kimi arkadaşlarıyla piknik yapmak için kimi de biraz temiz hava almak ve yeşilliklerin arasında kitap okumak için parklara gidiyor. Bense tekrardan Hyde Park ve St. James' Park'a; ilk defa da Regent's Park, Holland Park ve Hampstead Heath'e gittim. Hepsine metroyla ulaşabilirsiniz. Aralarından en çok beğendiğim Regent's Park oldu. Şehrin içinde olan bu park spor, yürüyüş, çiçek bahçeleri ve meditasyon olarak bölümlere ayrılmış. Meditasyon için ayrılan bir alan ilk defa karşılaştığım bir konsept oldu. St. John's Lodge'a girerken sizden sessiz olmanız isteniyor. Parkın içinde yeşilliklerle ayrılan bu alan, insanların sakinleşmek, kafa dinlemek ve huzur bulmak için gittiği bir yer. Hampstead Heath ise şehrin biraz dışında kalan 3,2 kilometrekarelik bir park. İnsanlar buraya daha çok toplaşmak, doğum günlerini kutlamak, spor yapmak ve göllere girmek için geliyor. Göller Akdeniz'den sonra bana pek cazip gelmese de park zaman geçirmek için çok keyifli, insan frizbi oynayanların arasında kendini bir filmde gibi hissediyor.

Özetle benim seyahatim yoğunlukla parklarda ve abimi yerleştirmekle geçti. Umarım en kısa sürede seyahat etmek eski haline döner ve yeni yerler keşfetmeye herhangi bir sağlık tehlikesi olmadan devam edebiliriz.

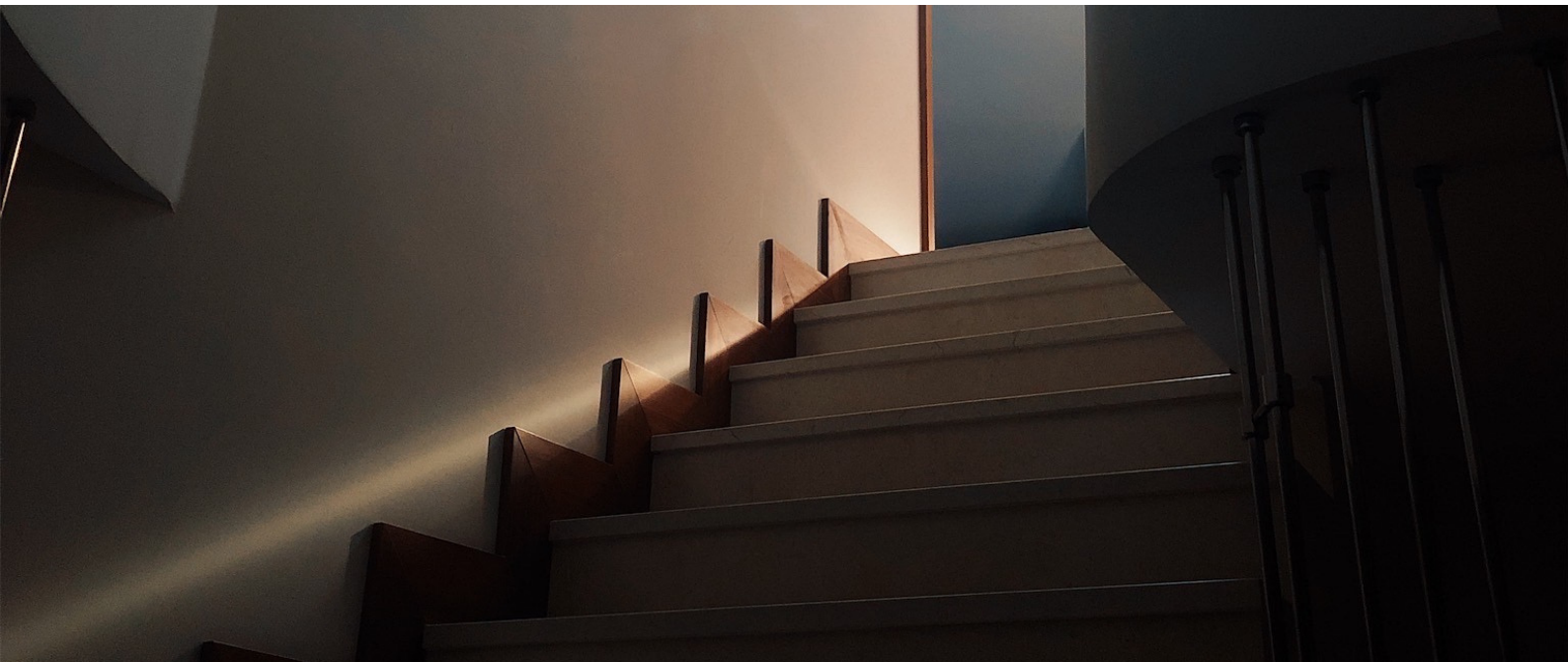
EVİMDE HİSSETMEK DERİN ÇAKMAK

Birkaç hafta önce, okulda aldığım sanat dersinin, yaz ödevlerinden birinin parçası olan “Ev” teması üzerine çalışmaya başladım. Dürüst olmak gerekirse, başta ne kadar tuhaf bir konu olduğunu ve nasıl işler yapmamız gerektiğini anlamadığımı söyleyip, sürekli şikâyet ediyordum. Sonra bunun sebebinin “ev” kavramını tanımlayamamam olduğunu anladım. Hem kendi kafamda daha net bir tanım oluşması, hem de farklı insanların görüşlerini almak için, arkadaşlarıma, aileme ve tanıdıklarıma nerede evde hissettiklerini ve evin onlar için nasıl bir anlam taşıdığını sordum.

Birbirinden farklı yaşlarda, farklı çevrelerde yetişmiş insanlardan birbirinden farklı cevaplar aldım. Sorduğum birçok kişinin de ilk duyduklarında şaşırdığını fark edince, hiç birimizin üzerine düşünmediği bir soru olduğunu anladım. Kimisi sevdiklerinin yanında evinde hissettiğini söylerken, kimisi kendi yatak odasında evinde hissettiğini söyledi. Evini Kalamış’la veya telefonuyla bağdaştıranlar da oldu. Yaşadığım yer evimdir diyen babam ve karımla birlikte elli senede yarattığımız yuvadır diyen dedemin arasındaki fark da insanların soruya olan farklı yaklaşımlarını göstermiş oldu.

Aldığım tüm bu cevaplardan sonra kendim nerede evde hissettiğimi ve evin benim için ne demek olduğunu, taşıdığı önemi düşünmeye başladım. Dünyayı gezmeyi, farklı kültürler tanımayı, yemekler denemeyi, müzikler dinlemeyi ve yeni insanlarla tanışmayı çok seven bir insan olarak hep bir yere bağlılık geliştirmek konusunda zorlanmışımdır. İstanbul’a âşık olsam da evimde hissetmek benim için İstanbul’da yaşamak anlamını hiçbir zaman taşımadı. Dünyanın birçok yerinde, arkadaşlarımla, ailemle, bazen de hiç tanımadığım insanlarla edindiğim anılar ve dönüp baktığım fotoğraflar da bana evimde olduğum hissini yaşatınca fark ettim ki, ev benim için güvende hissettiğim ve sevdiğim insanlarla çevrili olduğum her yer olabilir. Yaşadığım yerden çok, içini doldurduğum insanlar ve anıların beni evde hissettirdiğini anlayınca birçok olaya yaklaşımım değişti.

Bir sanat ödevinden bu kadar derin düşüncelere nasıl ulaştığımı tam anlayamasam da herkes için cevabı farklı olan bu sorular üzerine biraz düşünmenin ve tartışmanın özellikle olabildiğince evlerimizden çıkmamaya çalıştığımız bu dönemde, önemli olabileceğini düşünüp, bu süreci sizler ile paylaşmak ve sizlerin de kafalarını biraz da olsa karıştırmak istedim.

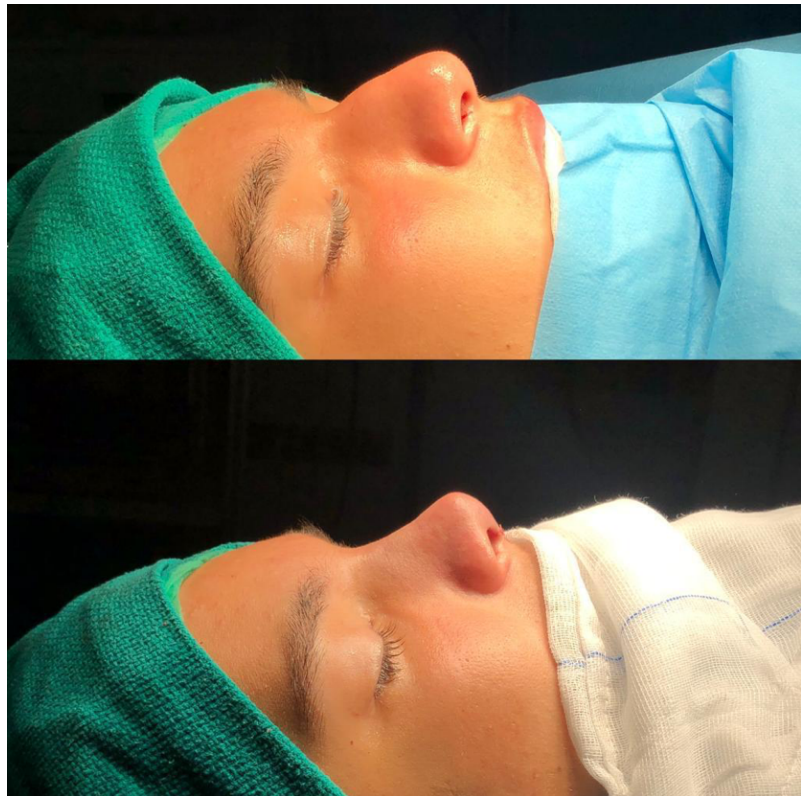

BURUN AMELİYATI TECRÜBEM CANBERK BATMAN

Sizlere bu sayıda hayatımda bana şimdiden çok katkısı olmuş, çok yüksek ihtimalle de şu ana kadar hayatım boyunca verdiğim en mantıklı karar olan burun ameliyatı tecrübemi anlatmaya geldim. Eğer bu ameliyatı olmayı düşünen biriyseniz, elimden geldiğince aklınızdaki soru işaretlerini gidermeye çalışacağım.

Öncelikle rinoplastiden (burun estetiği) bahsetmek istiyorum. Ben çok küçükken düşüp burnumu kırmışım, fark edilmemiş ve bu yüzden kemiğim yanlış kaynamış. Bu sebeple burnumda bir yamukluk söz konusuydu. Bunun yanı sıra hepimizin büyük ihtimal hayatında bir kere bile olsa duymuş olduğunu düşündüğüm “Senin burun etlerin büyük.” cümlesinin, yaptırdığım sinüs tomografisi sonucunda benim için geçerli olduğu anlaşıldı. Bu ameliyatı olmayı 1 senedir bekliyordum. Bunun sebebi ise kemiklerin tamamen olgunlaşmadan bu müdahalenin yapılmasının ileride sıkıntı olacağının söylenmesiydi. Bunun için kemik yaşı testi yaptırdım. Kişiden kişiye, cinsiyetten cinsiyete ve kemik yapısından kemik yapısına değişen bir bilgi olsa da kemik yaşımdan 18 olmasının benim ameliyatımın gerçekleşmesi için yeterli olacağı söylendi. Geçen sene bu testi yaptırdığımda fiziksel olarak 16 yaşında da olsam aslında kemik yaşımdan 1 sene ileriden gidip 17 olduğunu öğrendim. Şimdi ise 17 yaşındayım ve kemik yaşımdan 18. COVID-19 salgınının yoğunluğu sebebiyle normalde Nisan tatilinde olacağım ameliyatı Ağustos ortasına olmak zorunda kaldım. Ameliyat çok başarılı geçti. Ameliyattan çıktığımda hafif, belli belirsiz bir zonklama dışında hiçbir acı hissetmedim. Doğal olarak çokça akıntım oldu, bu süreçte elimden gazlı bez eksik olmadı.

Kanın ne zaman nasıl bir kıvamda akacağı belli olmadığı için, hep hazırlıklıydım. Ameliyat sonrası dikkat etmeniz gereken önemli bir şey, ilk defa yataktan kalkarken, aşağı bakmamanız gerektiği. Aşağı baktığınızda kanamanız artıyor. Bunun yanında, yatarken de ne kadar yatar pozisyonda olursanız kanla o kadar az uğraşıyorsunuz. Ameliyattan çıktığınızda burnunuz şişmeye başlıyor. Ödem de oluyor. Bunun dışında, burnun şeklini koruması için burun deliklerinizin ikisine de tampon adı verilen birer plastik ve burnun dışına da ince bir alçı-bandaj yerleştiriyorlar. Ameliyat sonrası ilk 2-3 gün uygulanan buz tedavisi çok önemli. Burnunuza baskı yapmayacak şekilde, elmacık kemikleriniz ile gözleriniz arasına buz uygulamalısınız. Bu, yüzünüz şiştiğinde morarmasını engelleyecektir. Ben 45 dakika buz uygulayıp 15 dakika ara vererek 3 gün gibi bir sürede az miktarda morararak bu süreci atlattım. Son olarak, bir hafta boyunca sabah akşam 12 saat ara ile olacak şekilde antibiyotik içtim. Antibiyotiği düzenli kullanmanız özellikle bu bulunduğumuz süreç boyunca çok önem arz ediyor. Maalesef ki tamponlar ve alçı-bandaj çıkarılana ve ödem inene kadar burnunuzdan nefes alırken sorun yaşayabiliyorsunuz. Benim tamponlarım tam olarak 6 gün burnumda kaldı. Çıktıklarında rahatlık hissettim, ancak ödem sebebiyle burnumdan nefes alırken yine zorlandım. Alçı-bandajım ise 7. günde çıkarıldı. 8-9. günden itibaren ise güzelce nefes almaya başladım. Benim için burun ameliyatı kısmı çok stressiz, acısız ve kesinlikle güzel sonuçlandı. (Ameliyat öncesi-sonrası fotoğraflarını aşağıda görebilirsiniz.)

UZAKTAN EĞİTİMİN GELİŞİMİ ZEHRA TOPLUSOY

Çoğumuzun uzun süredir beklediği üzere okullar sonunda açıldı. Gerçi, “açıldı” demek pek doğru olmaz. Odamızın bir köşesinde, günde sekiz saat oturmaya başladık desek daha doğru olur. Gerçekleşen her yenilik gibi, uzaktan eğitim hakkında da hepimizin farklı görüşleri ve deneyimleri var. Fakat, eminim ki aynı fikirde olduğumuz birkaç konu da mutlaka vardır. Peki sizce uzaktan eğitimden neler bekliyorduk ve gerçekten beklediğimiz kadar kötü mü?

Uzaktan eğitimin nasıl gittiğini, görüşlerimi paylaşmadan önce sizi biraz geriye götürmek istiyorum. Ne de olsa, bu biz öğrencilerin ilk uzaktan eğitim deneyimi değil. Mart’ın ortalarında başlayıp ve Haziran’da bitirerek kısa da olsa tecrübe etmiştik bunu daha önce. Öyleyse, ilk deneyimimiz nasıldı? Açık konuşmak gerekirse, kimse işlerin bu noktaya geleceğini düşünmüyordu. Hepimiz bunu kısa bir süreç olarak gördüğümüz için, sanırım o zamanlar kimse uzaktan eğitim sistemi hakkında iki kez düşünmemiştii bile. Çoğu arkadaşım “Bence haftaya açılır.”, “Seneyi böyle bitiremeyiz.” ve bunun gibi birçok umutlu cümleler kurduğumuzu, öyle ki içinde bulunduğumuz bu durumu eğitim açısından değerlendirmedikimizi hatırlıyorum. Fakat geriye dönüp baktığımızda birçok eleştiri yapılabilir. Ayrıca şu anki sistemi kavrayabilmek için geçmişi de değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum.

Öncelikle özel okulda okumanın verdiği avantajların ve kolaylığın farkında olmamız gerektiğinin altını çizmek isterim. Her ne kadar diğer okulların bu dönemi tam olarak nasıl atlattığını, sistemdeki değişiklikleri bilmememe rağmen, hepimizin az çok bu dönemi birbirimize benzer atlattığını biliyorum. Şimdilik kendi okulum ve deneyimim üzerinden örnekler vereceğim. O zamanın şartlarını, kararların apar topar alınmasını, düşünürsek belli bir düzen içinde olmayışını ve plansız işlemlerini anlayışla karşılasak da o iki aylık sürecin bizlerde yarattığı etki sandığımızdan daha büyük. Buna rağmen, alınan önlemler dahilinde yapılan değişimlerin pek bir fayda sağlamadığını ve olması gerektiği gibi sürdürülemediğini düşünüyorum. Her ne kadar bundan genelde öğrenciler sorumlun tutulsa da, ilk uzaktan eğitim denemesinin istenildiği gibi işlevsel gitmemesinde, öğrencilerden çok devletin aldığı kararların büyük rol oynadığını savunuyorum.

Çoğu süreçte asıl etkili olan şey, insanın o sürece başlamadan önceki düşünce yapısıdır. Verilen iki haftalık tatilin ardından uzaktan eğitimin başladığını hatırlıyorum. Bu zaten başlı başına öğrencilerin uzaktan eğitime olan bakış açısını değiştirmişti. İki haftanın, öğrencilerin dinlenmesi değil, devletin eğitim düzenlemeleri yapması için bir ara olduğunun hepimiz farkındaydık. Ama hepimiz tatilde olduğumuzu, işlerin artık eskisi kadar ciddiye alınmadığını ve gerçekten çok hakkettiğimizi düşündüğümüz bir araya girdiğimiz düşüncesine kapılmıştık. Dolayısıyla derslerin başlamasıyla herkes zaten motivasyonunu kaybetmiş, isteksiz bir şekilde derslere giriyordu. Halbuki okula fiziksel olarak gittiğimiz döneme kıyasla, kurallar çok daha rahattı; saat 6 yerine 8 de kalkıyorduk, bilgisayar aracılığı ile derse katıldığımızdan işler çok daha pratik ilerliyordu ve aslında tüm kontrol bizdeydi. Ayrıca ders sürelerinde olağanüstü bir kısalma vardı. Her şey aslında biz öğrencilerin ne zaman okula gitsek “keşke” diye başlattığımız cümlelerimizin hayat bulmuş haliydi. Peki ama koşullar tam da bizim düşlediğimiz gibiyken uzaktan eğitim niye işe yaramadı?

Bence verimlilik kapsamında yaşanan en büyük problem derslerin süreleriydi. İlk başlarda her ne kadar 40 ve 20 dakikalık dersler kulağa hoş ve belli bir düzeyde mantıklı gelse de bu süreç boyunca "Online dersten hiçbir şey anlamıyorum." gibi cümlelere sebep olan en önemli etkendi. Özellikle internet üzerinden bir eğitim sürecinden bahsediyorsak, bu sürelerin verimli olmasını kimse gerçekten beklemiyordu. İnternet ortamında yaşanan zorlukları, öğrencilerin derse katılmasını ve bunun gibi gerçek hayatta sorun olarak adlandıramayacağımız birçok etkeni düşünersek, dersler daha da kısa sürüyordu. Geriye dönüp baktığımda, ders sürelerinin yeterli olduğunu hatta 80 dakikanın çok fazla olacağını, bu sefer dersleri yürütemeyeceğimizi düşünüyordum. Ama gerçekçi olmak gerekirse, sanırım hem öğrenciler hem de öğretmenler kadar yöneticiler de bu konuyu çok önemsemediler.

Sistemin yürümediğini ve etkili olmadığı, başlamasının 2. haftasıyla anlaşılmıştı. Her hafta derse katılan öğrencilerin sayısı gittikçe düşmeye ve konular artık işlenmemeye, işlense bile dinlenmemeye başlamıştı. Ama asıl her şey notlandırma sisteminin (kısacası öğrencilerin gözünde eğitim yılının) kesin olarak kapatılmasına rağmen uzaktan eğitiminin devam etmesiyle çok kaotik bir hale geldi. Zaten bütün bu süreç boyunca notlar, sınavlar ve devamsızlık ile ilgili çok fazla soru işareti vardı. Hiçbirimiz ne olduğunu ve nasıl etkileneceğimizi bilmeden, bir şekilde eğitim yılını bitirmiştik.

Bütün bu yaşananları değerlendirirsek, kimse bu yılın uzaktan eğitimine sıcak bakmıyordu. Fakat, bütün bu eleştirilere rağmen, 2 hafta önce başlayan eğitimin daha ilerleme kaydettiğini, ister istemez dünya koşullarına adapte olduğunu ve kesinlikle daha düzenlenmiş bir sisteme döküldüğünü söylemem lazım. Şu an derslerin gerçekten verimli işlediğini, öğretmenlerin ve öğrencilerin işlerini ciddiye aldıklarını bilmek bana kendimi gerçekten okulda gibi hissettiriyor. Gerçi daha sınavlar ve diğer zorluk çıkartabilme ihtimali olan gereksinimlere gelmedik. Önümüzde daha uzun bir yol var ve işlerin nasıl ilerleyeceğini hep birlikte göreceğiz.Şimdiden hepinize çok başarılı, sağlıklı ve mutlu bir eğitim yılı diliyorum. Bu yolda birlikte yürüdüğümüzü unutmayın. Bol şans.

TÜRK EDEBİYATINDAN BİR KESİT: DOKUZUNCU HARİCİYE KOĞUŞU

ZEYNEP SAKARYA

Dışarı çıkmanın bizlere hala çok önerilmediği bu zamanlarda kitaplığımıza bir göz atmaya karar verdim. “Uğultulu Tepeler” ve “Jane Eyre” gibi yabancı şaheserleri kitaplığımın bir kenarına, Türk edebiyatının muazzam eserlerini ise diğer kenara kaldırıyordum; tam o sırada elime yıllar önce okuduğum bir kitap geçti. Peyami Safa’nın gençliğini anlattığı otobiyografik eseri “Dokuzuncu Hariciye Koğuşu” idi bu kitap. Evden çıkmadığım bu süre zarfında da tekrar okumaya karar verdim.

Bu kitabı uzun araştırmalarım sonucu internet üzerinden keşfetmiştim, çok kısa bir kitap olduğundan da almaya karar vermiştim, çünkü kitap okumaya fazla zaman ayıramadığım bir dönemden geçiyordum. Kitap, Türk edebiyatında “İnsan ruhunun derinliklerine inebilen, insan zihninin labirentlerinde dolaşan ilk psikolojik roman” olması nedeniyle önemli bir yer taşıyor. Eser kendi içinde numaralarla değil de olaylara göre bölümlenmiş olmakla birlikte ilk bölümün adı “Çocuklar Hastanesi- beklemesini onlar kadar bilen yoktur.” konulmuş; eser hastanede başlayıp hastanede biter. Birinci kişili anlatım olması nedeniyle bize karakteri anlatan bu eser, dizindeki rahatsızlıkla senelerdir uğraşırken karakterin aynı anda ona bir umut olan aşkını derinlemesine inceler ve hislerinden bahseder- bazen öyle oluyor ki hisleri aşırı benimsiyorsun, kendinden bir parça buluyorsun resmen. Kitabı elinize alır almaz fark edeceksiniz ki her ne kadar psikolojik bir roman kategorisine girse de eserin her bölümde pek çok farklı şey anlatılır. Aile baskısı nedeniyle zengin ve Almanya’da yaşayan Doktor Ragıp ile evlendirilmeye zorlanan Nüzhet, adı asla geçmeyen ana karakterimize karşı birtakım duygular hissetse de bu duygular birçok kişi tarafından umursanmaz. Kadının toplumdaki rolüne ve bunun yanlışlığına ışık tutan bu eser, dönemsel özellikler içerir. Ana karakterimiz Nüzhet’e olan aşkından yanıp tutuşurken bir de ona zorluk çıkaran dizi ile uğraşmak zorundadır. Bu kitap umut ile umutsuzluğu, sevinç ve hüsrancı aynı eser altına toplamayı oldukça iyi bir şekilde başarmış. Eğer bir günde bitecek, sizi içine alacak Türk edebiyatı şaheserlerinden birini arıyorsanız şiddetle tavsiye ederim.

